

Com acabament d'aquesta festa per-
meten que us digui quatre mots que
 voldria resumissin el sentiment ple
 de catalanitat que ella enclo-
 uen, poques paraules que forsin
 exortació a vosaltres, que d'ella
 haneu gaudit, per a que sou-
 recort o compaïxi el vostre espe-
 rit en tots els moments, fent cara
 a tanta dissort, que en les hores
 presents, malmeten la pau i
 benestar de nostra societat; per
 a fer cara als odis i rencors que
 fan irrespirable el nostre am-
 bient social; per a fer guerra
 a tants viciis i mals costums,
 a tants xarcs divertiments i dan-
 ces fanales i degenerades que dis-
 ripen l'alegria la salut, la força i
 la puritat de la nostra juventut.

Una festa de la sardana és festa noble que porta alegria i porta dolçor. No porta una alegria esbojarrada que fa perdre el sentit i anul·la els sentiments, sinó que encara l'entusiasme aixecant-lo amb la llum de una harmonia robirana que desperta l'optimisme, descobrint el camí bo del viure. No porta una dolçor lènguista que afebleix l'esperit i dissol tota energia, sinó que amorosa i aconsoa deixant el sentiment que fa amar tota cosa, servant tota dignitat i vigoria. La Tristesa de la sardana porta dolçor viva en el foc. L'alegria de la sardana és tant bona i noble que fa plorar per diu. És la nostra dansa nacional que encloa la essència de totes les nostres virtuts de raça, tota la nostra vigoria ancestral, tota

La bonesa, tota la oberta fran-
quesa que dona ferormia i
valor a tot el nostre poble.

És la sardana la expressió
més viva de l'ànima ca-
talana. Qui gosi dir que
Catalunya no és un poble,
una pàtria, una nació, sinó
i un adonat del nostre parlar
mirall del nostre sentir i pen-
sament, sinó s'ha enterat
de la nostra història i del
nostre aríen, sinó ha observat
~~els~~ nostres costums, sem li
sentir el to ardit de la
tenora, l'espiquet de les gualles
ríples, el rebilar ràpid i cla-
ríssim del flaviol sobre la
massa heràica dels instruments
de metall; sem li sentir
la nostra cobla clamant
a ple ple aire una sarda

4
na, una sardana de bona
mena, com la que avui
hauem nosaltres escoltat,
i si tal home ^{en} reconeix
~~la~~ una personalitat ben pròpia
és que no te sentits o ^{un} gran
manicà ~~entremetit~~ o un
forsant.

La sardana te tates les
nostres virtuts i les demostra
en tota llur vivesa i les
mesura i les fa entrar
rentits endins fins am-
par tota l'ànima; perquè
la música te aquests mi-
tats força poderosa de sa-
nouer cos i esperit i
se se sen tot l'home. Per
xò la sardana proclamant
als estranys la nostra viva
personalitat com a poble

és al mateix temps ^{guardadors} ~~el~~ ~~for~~
~~preservació~~ de les nostres vir-
tuts, que un cop perdudes
deixaríem d'ésser el que
som, potser servant el
nom de catalans, però de
fet no sòrem més que
una ombra de poble, una
gent sense substància, digne
de una esclavitut eterna.

No, no deixem mai la
sardana, no la mengemem
per a donar el nostre cor
a la dansa forastera per
moderna i enlluernadora
que sia. Aquestes dances,
modernes, prou han entrat
ja en la nostra terra, prou
s'aferran al ~~la~~ nostre costums
socials; aquestes dances que
al costat de la nostra cançó

dana són com unes bagasses
^{enfront}
~~el~~ estat de una verge pura,
 forta, bella i noble.

No, no la oblidem mai
 la Sardana, si volem esser
 sempre un poble digne, si
 volem esser sempre catala-
 nus. Ella és el paral·lel
 del nostre individualisme;
 ella fent de tot, els germans,
 una gran anella en serwa-
 ra' en la unió i en l'a-
 mor de la nostra Catalunya.

Enric Milla

Original del
Parlament del Concurs
de maldades de Arènes

1723